

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 14. april 2017

Kirkedag: Langfredag/A

Tekst: 1 Mos 22,1-18; Es 52,13-53,12; Mk 15,20-39

Salmer:

SK: 195 * 189 * 191 * 188,1-2 * 192

LL: samme

Nogle gange, når jeg har samtale med mennesker, sker det faktisk ret ofte, at det, der er nutidens problemer i deres tilværelse, er fortidens synder. Handlinger, overgreb, forsømmelser, svigt, løgne eller andet ondt, der engang blev begået, og som stadig ligger og piner i sind og sjæl og tanke. Ofte må jeg medgive, at selv om jeg ofte kun kender den ene side af sagen, nemlig vedkommendes, der fortæller for mig; men ofte ser det ud som om, at vedkommende er offeret. Men det sker også, at vedkommende er den udøvende part, gerningsmanden, som hele tiden konfronteres med offeret, f.eks. en ægtefælle, et barn, en rigtig god ven, som man gjorde noget ondt.

Det sker også ofte, at der er blevet talt om tingene. Der er blevet rådet bod. Der er blevet udtalt en tilgivelse. Og alligevel er man aldrig kommet over det og videre. Såret holdes hele tiden åbent ved små bemærkninger og antydninger, eller ved tavshed, eller den attitude, som kan betyde hvad som helst og derfor ikke kan stilles til ansvar, og når den opfattes som en anklage, følges op med ordene om, at det kan man ikke forstå, for det var jo ikke det man mente eller havde antydnet. Man havde jo ikke sagt noget.

Jeg tror, vi er rigtig mange, der har prøvet sådanne reaktionsmønstre på egen krop, enten som offer eller som

gerningsmand. Vi er mange, der har stået i sådanne konflikter med vore medmennesker.

Skal vi overhovedet gøre os nogle forhåbninger om at komme ud af dette og videre, så er det nødvendigt, at vi indser, at den eventuelle bod og tilgivelsen og enigheden om at komme videre, er en streg i sandet. Men det er en streg i sandet på den måde, at næste gang vi konflikter med vedkommende, så kan vi ikke tage den gamle sag op igen. For der er en streg i fortiden, som siger, at vi kan ikke gå længere tilbage end hertil. Det betyder også, at vi er nød til at lære os, at alt hvad der er af sår efter skaden, skal vi aktivt arbejde på at hele, også selv om vi er offeret. Vi skal aktivt lægge fortidens synder bag os, både offer og gerningsmand, og i særdeleshed de andres synder, for ellers er der ingen fremtid. Fremtiden er dømt til at mislykkes, hvis vi ser den i skyggen af fortidens synder. ”Tror du ikke, det bliver bedre fremover?” ”Jo, nu må vi jo se, fortiden var jo ikke for god, sådan som der blev sagt!” Så er fremtiden allerede smadret. Og den er egentlig blevet smadret, fordi vi holder os selv fast i offerrollen og har medynk med os selv. Vi synes vi har ret til at frygte det værste, for det giver fortiden os grund til. Men så bliver fortiden vores fremtid, og den er jo smadret, så det kan faktisk kun gå galt, og vi kan kun få det dårligere med os selv og hinanden.

Men, der er en situation, hvor jeg til enhver tid vil anbefale, at gå tilbage til fortiden. Jeg vil proklamere det ud fra kirketårnet, hvis det kunne gavne, at der er en situation i tilværelsen, hvor der kun er en fremtid, hvis vi begynder i fortiden, går tilbage til fortiden.

Det har også indflydelse på vore forhold til hinanden; men det har i første omgang betydning for vort forhold til Gud. (I det hele taget bør vi skrive os bag øret, at vort Gudsforhold har

langt større indflydelse på vore menneskelige forhold end omvendt. Der er en ganske fornuftig grund til, at Jesus har befalet os at elske Gud først og næsten derefter. Før vi står i menneskelige relationer, har Gud allerede skabt en relation til os. Derfor.)

Der er en begivenhed i fortiden, som det er nødvendigt, livsnødvendigt, at vi vender tilbage til igen og igen. Det er Jesu død på korset. Kun ved at gå tilbage til denne begivenhed i fortiden, har vi en fremtid. Kun ved at gå tilbage til Jesu død, kan vi have et velbegrundet håb om liv. Kun ved at gå tilbage til den forbandelse og fornedrelse, der blev Jesus til del, kan vi have håb om velsignelse, tilgivelse og ophøjelse.

Nogle gange siger vi til hinanden: ”Det var ikke det, at du sagde det; det var måden, du sagde det på.” Dermed antyder vi, at der ligger noget andet bag det sagte, som er langt alvorligere. Nogle gange er det heller ikke menneskers onde handlinger, der gør mest ondt på os. Det er erkendelsen af, at de kunne finde på det, at deres vilje og tanke og lyst fik dem til det. Det er det bagvedliggende, det egentlige, der smerter os mest, graver de største grøfter eller giver de største sår at hele.

Da Jesus døde på korset var det heller ikke fordi mennesker ind imellem siger ”Sgu” og ”Av for Fanden” Det var heller ikke fordi vi fra tid til anden svigter, bedrager og sårer hinanden med vilje. Det var heller ikke fordi vi indimellem har det lidt svært med det med tro på Gud og ikke rigtig kan mærke Guds kærlighed. Jesus døde for at sone alt det, der ligger bagved, det egentlige. Sone den synd, der ikke anerkender Guds hellighed og herlighed og menneskets plads hos Gud. Den synd, der gør os selv til gud i vort eget liv. Og dét, det bagved liggende kommer til udtryk i diverse handlinger, som Bibelen betegner som synd. Og tilstrækkelig mange syndige handlinger,

udspringer af manglende syndserkendelse, men er også med til at skjule skylden. Og da ser vi kun os selv. Vi ser kun os selv i dødens skygge, i håbløshedens fortvivlelse, fordi fremtiden bliver ødelagt af fortiden.

Frakender vi Guds ret til at være Gud, den første og største i vort liv, så tilkender vi os retten til selv at stå til regnskab for livet. Så tilkender vi os retten til at være vor egen lykkes smed. Og vi tilkender os retten til at have en fremtid på trods af fortiden. Men den ret har ingen.

Da Jesus døde på korset gjorde han bod for synden, der vender sig mod Gud. Han vendte sig om mod mennesket i al sin renhed og retfærdighed, hellighed og herlighed. Vi så ham som foragtet og fornedret, ydmyget og pint. Og alligevel bad han til Gud: Tilgiv dem. Og han vendte sig om mod Gud i sin fornedrelse. Jesus var ikke syndig mod Gud. Jesus gav Gud al Guds ære og ret og herliggørelse. Jesus accepterede Guds ret til at dømme synden. Og i hans død på korset påtog han sig Guds straf for os alle. Og Gud accepterede hans offer.

Det sker at mennesker erkender Guds virkelighed og kommer i svære anfægtelser over synden. Hvordan sone den og gøre op med den, komme ud af den? Hvordan komme over den grøft, der er mellem Gud og os? Spørger vi således til Gud, vil Gud svare os, at Han har én gang for alle straffet synden, og der er én gang for alle gjort bod. Det gjorde Jesus, da han gennem døden på korset trådte ud af syndens verden. Og det kors, han døde på, det ligger nu som en bro over grøften, så du kan trygt gå over, bjælken skal nok bære. Og kom så over til mig. Til liv.

Det er kun korset, der kan sikre denne livets, håbets og kærlighedens fremtid. Det kors, der blev rejst engang i fortiden,

gælder også for vores fremtid. Tilbage til korset, så kan vi se fremad i nåde og tilgivelse, herlighed og liv.

Prøver vi at forstå, hvorfor det er således, hvorfor Gud handlede således, osv. så fatter vi aldrig en brik af det og vi kommer aldrig ind i troens liv, men fortaber vor fremtid og vort liv i fortidens død. Dem, der forsøgte at forstå Jesus, forstå hvorfor og hvordan, de råbte ”Korsfæst”. Men der var én, der blot så at og hvad, der skete med Jesus, og han sagde: ”Sandelig, den mand var Guds søn.” Og når Guds søn siger, at vi ved hans kors skal have Guds nåde og det evige liv, så tror jeg ham, for jeg har aldrig taget ham i en løgn. Sådan har Gud gjort frelsen til os: ved korset og Jesu død i fortiden har du en fremtid og et liv i evig herlighed.

Jesus døde på fortidens kors for at vi skal leve i fremtidens nåde med Gud.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen